

Arrest

nr. 267 004 van 21 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2019.

1.2. Op 8 juni 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 12 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D. A. A. R., verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op X 1998 in X. Toen u 7 of 8 jaar oud was scheidden uw ouders, en woonde u bij uw moeder, die orthodontist is. U woonde sinds 2017 tot aan uw vertrek uit El Salvador in de gemeente Mejicanos. U werkte het baccalaureaat af aan het Collegio Liceo Ladislao Leiva in San Salvador in 2016, en ging vervolgens naar de universiteit. U studeerde strategisch beheer van hotels en restaurants aan de Francisco Gavidia universiteit in San Salvador, maar u stopte in februari of maart 2019. U stopte met uw studies omdat er kanker bij u werd vastgesteld, en tevens omdat u problemen had met de bendes en uw buurt te gevaarlijk werd.

Nadat u samen met uw moeder en andere familieleden in uw huis in San Salvador werd overvallen in 2015 besloot uw moeder om dat huis te verlaten en te verhuizen naar Lourdes Colon. Vanaf mei 2016 huurde zij daar een huis voor zichzelf en u. Al snel kwamen bendeleden van de bende MS aankloppen om u te bedreigen en renta te innen. Die bendeleden kwamen elke maand op onregelmatige tijdstippen een bedrag dat doorgaans tussen de 100 en 150 dollar lag innen. Er moest altijd iemand thuis zijn om de renta te betalen. In februari 2017 verhuisde u weer, ditmaal naar Mejicanos, waar uw moeder een huis had gekocht in de privékolonie La Gloria. Weer kwamen bendeleden aankloppen om u te bedreigen en renta te vragen. De bendeleden waren ditmaal van de bende 18, maar ze vroegen hetzelfde bedrag, dat weer maandelijks geïnd werd. Omdat u vanuit een kolonie verhuisd was waar een rivaliserende bende dominant was waren de bedreigingen gewelddadiger. U moest er absoluut voor zorgen dat u steeds thuis was om renta te betalen, die wederom op willekeurige tijdstippen werd geïnd, zoniet zou u vermoord worden. Bij die uitwisselingen met bendeleden werd er ook geregeld naar gehint dat u zou gerekruteerd worden door de bende.

Eind 2018 las u een artikel waarin uitgelegd werd dat België bescherming bood aan mensen uit El Salvador, en toonde u dat aan uw moeder. Zo kreeg u het idee om uit El Salvador naar België te vertrekken. Omdat u meer risico liep op rekrutering en uw moeder het huis moest afbetalen, zou u eerst vertrekken, en uw moeder pas nadien. U begon begin 2019 te zoeken naar vluchten, maar eind februari of begin maart werd er schildklierkanker bij u vastgesteld. U ging daarvoor meteen in behandeling en werd geopereerd. U werd depressief door de situatie en uw ziekte, en bleef veelal binnen. In september 2019 werd u genezen verklaard, en begon u uw vertrek uit El Salvador weer te plannen.

U vroeg uw paspoort aan op 26 september 2019, en u begon in oktober 2019 te zoeken naar tickets. Eind oktober 2019 kocht u uw tickets om te vertrekken uit El Salvador aan. U vertrok op 26 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, en kwam dezelfde dag in België toe. U diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2019.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en uw Salvadoraanse identiteitskaart (beide origineel), uw geboorteakte (kopie), een certificaat m.b.t. de echtheid van uw geboorteakte (origineel), een bewijs van de afbetaling van een lening (kopie), een aangifte bij de politie (kopie), medische documenten (kopies), nieuwsberichten uit El Salvador (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet op overtuigende wijze kon aantonen dat uw vlucht uit El Salvador een gevolg was van de problemen die u aanhaalde. U beschreef een situatie waarin u reeds lang renta betaalde. Nadat u in mei 2016 naar Lourdes Colon was verhuisd, zou u daar voor het eerst benaderd zijn geweest door de bende, toen u daar nog maar 2 maanden woonde. De bende zou u op een gewelddadige manier “verwelkomd” hebben in de wijk: “Ze zeiden dat we daar niet mochten zijn, en als we daar bleven dat ze ons zouden vermoorden. We zeiden: “Alsjeblieft, we zijn hier nieuw. We weten niet waar we anders naartoe moeten, we willen geen problemen” (NPO, P.7). Die doodsbedreigingen werden niet hard gemaakt, maar leidden wel een wederkerend en angstwekkend contact met de bendeleden in, waarbij u maandelijks renta moest betalen: “En elke keer als ze kwamen waren we heel erg bang, omdat we niet wisten of dat ze ons zouden vermoorden, of alleen maar het geld kwamen ophalen, of opnieuw heel ons huis zouden leegroven” (NPO, P.7).

In februari 2017 bent u verhuisd naar de privékolonie La Gloria in Mejicanos. Hoewel de wijk bewaakt was, werd u weer door bendeleden benaderd en bedreigd. Nadat u met de dood bedreigd werd en hen smeekte om u te sparen, beslisten zij om u renta op te leggen in plaats van u te doden: “Ditmaal waren de bedreigingen harder, want ze zeiden dat als we niet zouden betalen dat ze ons onmiddellijk zouden vermoorden. Ze zeiden letterlijk: “Onze handen zullen niet trillen als we jullie zullen vermoorden. Voor ons is dat geen probleem.” We moesten altijd thuis wanneer ze de renta kwamen innen. Als we er niet waren gingen ze ons vermoorden. We wisten niet wat we moesten doen, we konden niet blijven huizen zitten zoeken” (NPO, P.7).

U beschreef een verschrikkelijke situatie, waarbij u in constante angst leefde. Uw moeder had een huis gekocht in een privékolonie, in de vergeefse hoop in een veiligere omgeving terecht te komen, “[m]aar uiteindelijk bleek het hetzelfde te zijn” (NPO, P.10). Daar waar u in Lourdes Colon nog dichtbij uw grootouders woonde (NPO, P.7), was de situatie in La Gloria zoals u die beschreef erg grimmig: “Er zijn in die periode veel dingen gebeurd. Het raam van de woonkamer gaf uit op de straat, en op een dag zag ik een jongen die werd aangevallen omdat hij niet wilde doen wat ze hem vroegen. En hij kreeg een mes in zijn buik. Hij schreeuwde om hulp” (NPO, P.7). Ook de renta zou er op zeer brutale wijze zijn geïnd: “Ze bedreigden ons telkens met de dood, ze haalden telkens hun wapen boven om ons nog banger te maken [...] Zo zijn er dus maanden voorbij gegaan. Altijd met de angst dat er iets zou gebeuren. Er zijn in 2018 heel veel dingen gebeurd [...] Wij konden niet buiten. We waren altijd bang dat ze ons zouden vermoorden of alles zouden stelen” (NPO, P.7).

De impact van deze situatie op uw mentaal welzijn was niet gering: "Ik was bang, ik kon niet slapen, want ik dacht dat ze binnen gingen komen in ons huis. Dat had een zeer groot emotioneel effect op mij. We waren al 3-4 jaar op de vlucht van het ene huis naar het andere" (NPO, P.8). U vertelde dat u desondanks berustte in de situatie: "Bovendien hadden we dit huis gekocht. Dus hebben we beslist om daar te blijven en te doen wat ze wilden" (NPO, P.7). Die beslissing is opmerkelijk. U bent uit uw vorige woning in Lourdes Colon verhuisd, slechts 7 maanden nadat u voor het eerst werd benaderd en renta moest betalen (zie supra). Dat het huis aangekocht in plaats van gehuurd werd is daarin geen overtuigend argument. Dat u zo lang in zo'n onveilige omgeving bleef, hoewel u daarvoor snel verhuisde na gelijkaardige – hoewel minder harde (zie supra) - bedreigingen, is dan ook tegenstrijdig.

De door u beschreven situatie indachtig is het ook merkwaardig hoe lang u wachtte om te vertrekken uit El Salvador. Hoewel u reeds sinds het voorjaar van 2017 ernstige bedreigingen onderging in La Gloria, die nota bene "harder" waren dan in Lourdes Colon, en 2018 een incidentrijk jaar was in uw wijk (zie supra), begon u pas plannen te maken om het land te ontvluchten nadat u eind 2018 een artikel las waaruit bleek dat België mensen uit El Salvador internationale bescherming bood (NPO, P.7-8). Waaruit het maken van die plannen tussen eind 2018 en maart 2019 bestond is echter onduidelijk: aangezien uw paspoort pas werd aangevraagd in september 2019, kan er verondersteld worden dat deze plannen alvast zeer vaag en weinig concreet bleven. Voorts is het opvallend dat u dit artikel over het Belgische asiel voor Salvadoranen aanhaalde als aanzet voor uw vlucht uit El Salvador. Het is immers weinig aannemelijk dat u besloot om El Salvador te ontvluchten op basis van dit artikel dat u had gelezen. In die optiek zou u zich dan mogelijk nog steeds in El Salvador bevinden indien u dat artikel niet had gelezen. Mocht het idee voor uw vlucht uit El Salvador niet zijn gebaseerd op dit artikel, dan is het echter onbegrijpelijk waarom u zo lang dergelijke bedreigingen en afpersing onderging. Hoe dan ook blijkt uit uw asielrelaas geen dwingende nood om het land te verlaten. Dat u dit artikel over asiel in België aanhaalde als een opportuniteit om aan uw problemen te ontkomen, bevestigt deze vaststelling. Dat er geen dwingende nood was voor u om het land te verlaten, staat in fel contrast met de barre situatie die u beschreef. Die tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Dat uw moeder tot op heden in hetzelfde huis woont en niet vertrekt, hoewel "ze blijven komen, dat de paniek en de angst blijft", de bendeleden nog "altijd op die gewelddadige manier het geld vragen" en het "nog altijd dezelfde situatie" is (NPO, P.14), is van hetzelfde laken een pak. Het is tegenstrijdig dat zij enerzijds reeds 4,5 jaar dergelijke bedreigingen en mentale ontberingen zou ondergaan, maar dat zij daar anderzijds in zou berusten omwille van praktische overwegingen. Zij zou volgens uw verklaringen immers nog niet gevlucht zijn "omdat mijn opa niet alleen kan blijven" (NPO, P.14). Nochtans vertelde u dat uw "ooms, tantes, neven en nichten van langs de kant van mijn mama" allen in El Salvador zijn (NPO, P.4). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw moeder het land niet zou kunnen verlaten omdat haar vader anders alleen zou zijn.

Het is overigens opvallend dat u in november 2019 niet meteen samen met uw moeder naar België bent gereisd. Gevraagd naar de reden daarvoor kon u daar geen helder of overtuigend antwoord op formuleren: "Het was de prioriteit dat ik eerst zou vertrekken, zo snel mogelijk. Dan zou zij nadien komen" (NPO, P.6). U bevestigde dat stellig: "[H]et idee was altijd dat ik eerst zou vertrekken" (NPO, P.8). Omdat u het risico liep op rekrutering door de bendes (zie infra) moest u dringend vertrekken, terwijl uw moeder eerst nog moest "het huis betalen" en "persoonlijke dingen oplossen, ook al liep ook zij risico" (NPO, P.8). Nochtans was er met betrekking tot uw vertrek uit El Salvador allerminst sprake van dringendheid (zie supra). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u als eerste moest vertrekken en uw moeder pas nadien zou komen.

Voorts bent u opvallend slecht op de hoogte van welke bendes u afpersten. U weet van geen enkele wijk waar u woonde zeker welke bende daar actief was. "Via nieuwsberichten" denkt u dat de bende 18 dominant was in La Gloria, uw laatste woonplaats in El Salvador, hoewel u "daar niet zeker van" bent. U was op dat vlak onwetend omdat u zich "daar afzijdig van hield van dat soort mensen" (NPO, P.10). Op basis van de veronderstelling dat u in La Gloria door de bende 18 werd afgeperst, vermoedt u dat u in Lourdes Colon door de bende MS werd bedreigd, "omdat ze ons zeiden dat we uit een rivaliserende regio kwamen" (NPO, P.10). U doelde daarmee op de ernstige bedreigingen die u te beurt vielen in La Gloria, die agressiever dan voorheen waren omdat u toen "wel uit een kolonie van een rivaliserende bende" kwam, met name Lourdes Colon (NPO, P.7). Dat u niet wist welke bende u afperste is zeer opmerkelijk, maar u verklaarde dat als volgt: "We wilden dat niet weten, we wilden ons daar niet mee inlaten omdat we daar bang voor waren. We hielden ons daar niet mee bezig. Zij ook, zij toonden geen tekens of geen tattoos zodat de politie hen minder snel zou kunnen vinden."

Er was ook geen graffiti op de muur. Ze bleven zoveel mogelijk onder de radar zodat de politie hen niet kon vinden. Om diezelfde reden werden de muren ook niet beschilderd" (NPO, P.12).

Niet enkel uit het straatbeeld zou het onmogelijk af te leiden zijn welke bende actief was in uw respectievelijke wijken, ook aan de bendeleden zelf was het niet zien: "Ze hadden nooit een hemd aan waar op stond 'bende 18'. We hebben ook nooit tattoos gezien op de armen of in het gezicht" (NPO, P.12). Ze zeiden evenmin van welke bende ze waren: "Maar het is niet zo dat ze ons ooit gezegd hebben dat ze van die of die bende zijn" (NPO, P.12). Dat de bendeleden hun affiliatie niet duidelijk lieten blijken is weinig geloofwaardig, en bovendien is het tegenstrijdig met de territorialiteit die u de bendes in uw verklaringen toedichtte. Wanneer u naar een andere wijk verhuisde zouden de bendeleden u immers telkens als eerste vragen uit welke wijk u afkomstig was (NPO, P.7). Daarenboven is uw gebrek aan kennis hieromtrent bijzonder opvallend omdat u meermaals bent verhuisd omwille van deze bendes.

U had ook aangehaald dat de bendeleden er toespelingen op maakten dat ze u zouden rekruteren. U beschreef het algemene gevaar voor jongeren in El Salvador: "Wat er ook belangrijk is is dat ook vooral jongeren in El Salvador gevaar lopen, omdat de bendes hen willen rekruteren. En als je niet wilt gerekruteerd worden, dan vermoorden ze je" (NPO, P.8). Dat risico was volgens u ook op u van toepassing: "Dat was de reden waarom ik nooit alleen naar buiten ging [...] Ik zou daar nee op zeggen en dan zou ik vermoord worden"; "Eigenlijk had ik daar 2 opties, ofwel dat ik vermoord werd, ofwel dat ik gerekruteerd werd door een bende" (NPO, P.8). Ondanks uw vele interacties met bendeleden – u betaalde immers maandelijks renta – bleven de rekruteringspogingen van de bendeleden zeer beperkt: "Soms zeiden ze dat ook al lachend tegen mij, maar ik antwoordde toen niet" (NPO, P.8); "Ze zeiden dat ook, vaak met niet zoveel woorden dat ik bij hen kon komen, dat ik voor hen kon zorgen" (NPO, P.13). Op 1 gelegenheid zou een bendelid u gezegd hebben dat ze "voor mij zouden komen", hoewel die bedreiging niet hard werd gemaakt (NPO, P.14).

Het is dan ook niet overtuigend dat de bende u echt wilde rekruteren. Gedurende ongeveer 2,5 jaar, vanaf het voorjaar van 2017 tot in het najaar van 2019, werd u op regelmatige basis bezocht door de bendeleden. Zij deden in die periode geen enkel concreet voorstel met betrekking tot een eventuele functie, en vermeldden vooral "lachend" of "met niet zoveel woorden" dat u tot de bende kon toetreden (zie supra). De bende zou de moeite niet hebben genomen om te zeggen tot welke u bende u dan zou toetreden, aangezien zij nooit zouden gezegd of getoond hebben tot welke bende zij behoorden (zie supra). U kon evenmin aannemelijk maken waarom de bendeleden u wilden rekruteren. Daarbij dient bovendien te worden opgemerkt dat uw leeftijd en sociale achtergrond niet binnen het doorsnee-profiel dat de bendes zouden rekruteren pasten (zie blauwe map, administratief dossier). Na uw vertrek uit El Salvador bleef uw moeder via het betalen van de renta nog in contact met de bendeleden, maar desondanks maakte u geen melding van eventuele negatieve reacties vanwege de bendeleden om het mislopen van uw rekrutering tot de bende.

Uit het geheel van bovenstaande elementen concludeert het CGVS dat uw vlucht uit El Salvador niet is gebaseerd op een reëel risico op ernstige schade. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en medische documenten hebben slechts betrekking op uw identiteit en gezondheid, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staat. Ook het voorval van 2015 waarvan uw tante aangifte deed, en waarvan u de aangifte neerlegde, staat niet ter discussie. Dat uw familie toen het slachtoffer werd van een diefstal, hoeft nog niet te betekenen dat u ook in de daaropvolgende jaren problemen met bendes heeft gekend. De nieuwsberichten die u ten slotte neerlegde hebben geen betrekking op uw persoonlijk asielrelaas, en kunnen aldus de appreciatie van het CGVS evenmin wijzigen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als universiteitsstudent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar

op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vordert in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert in dit verband de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; artikelen 6 en 10 van de Kwalificatierichtlijn; artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). Vooreerst voert verzoeker aan dat de asielmotieven van verzoeker verband houden met een politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. Hij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert S. Dudley (S. DUDLEY, MS 13, *The making of America's most notorious gang*, Blink Publishing, Londen, 2020, p. 44). Onder verwijzing naar NANSEN, Note 2021-2 El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag en Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, El Salvador: Information Gathering Mission Report – Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption, September 2016 argumenteert hij dat bendes hebben gebruik gemaakt van de afwezigheid van de staat in gemarginaliseerde stedelijke gebieden en dat zij aanwezig zijn en invloed hebben in heel El Salvador. De controle van bendes over territorium geeft bendes macht over de politiek omdat om bijvoorbeeld verkiezingscampagnes te voeren, de toestemming van de bende nodig is (International Crisis Group (ICG), *Miracle or Mirage? Gangs and Plunging Violence in El Salvador*, 8 juli 2020, Latin America Report N°81). Verzoeker stelt verder dat bendes een buitengewoon niveau van sociale controle uitoefenen op de bevolking in de gebieden onder hun controle, worden er beschouwd als een de facto autoriteit en werken samen met politieke partijen en er wordt met hen onderhandeld. Er is volgens verzoeker sprake van derde generatie bendes die politieke macht verwerven en als doel hebben de samenleving waarbinnen ze opereren te controleren en veranderen. Deze zijn verwickeld in een complexe politieke oorlog en MS 13 en Barrio 18 hebben evenveel macht als de staat maar hebben zich aan de controle van de staat onttrokken.

In dergelijk klimaat is het zich verzetten tegen een bende gelijk aan verzet tegen een macht die sterker is dan de staat (met verwijzing onder meer naar E. WELSH, *"The Path of Most Resistance: Resisting Gang Recruitment as a Political Opinion in Central America's Join-or-Die Gang Culture"*, Pepperdine Law Review, 6 december 2017 en NANSEN, Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, september 2021, p. 13). Verzoeker citeert vervolgens de COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019 en de COI Focus, *"El Salvador. Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020. Hij stelt dat het onduidelijk is waarom bepaalde ernstige zaken vermeld in de COI Focus van 2019 plots onvermeld blijven in de COI Focus van 2020, terwijl de situatie in de praktijk niet veranderd lijkt te zijn en dat uit de laatstgenoemde COI Focus duidelijk naar voren komt dat de bendes nog steeds politieke drijfveren voor hun activiteiten hebben. Uit de informatie blijkt dat deze daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie in het geval van verzoeker, niet alleen crimineel en economisch maar ook politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is dus eveneens politiek van aard waardoor er duidelijk een band is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016. Hij stelt een risicoprofiel te bezitten, omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de *"UNHCR Guidelines"* waar deze stellen dat personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Onder verwijzing naar UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs* van 31 maart 2010, stelt hij dat ook voor een persoon als verzoeker het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. UNHCR hanteert immers een ruime definitie van het begrip sociale groep waarbij de benadering van de aangeboren en inherente kenmerken enerzijds en sociale perceptie anderzijds mogelijk zijn. Hij betoogt verder dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip *"sociale groep"* vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen *"onder meer"* op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoeker besluit dit onderdeel als volgt: *"In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet."* Verzoeker betoogt vervolgens dat verwerende partij een ongeoorloofde lezing maakt van de verklaringen van verzoeker en *"is van mening dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met de realiteit en de context in El Salvador, waarbij geweld en afpersingen maar al te vaak voorkomen, alsook met haar individuele situatie. Verzoekende partij heeft immers duidelijk verklaard aan welke bedreigingen en afpersingen zij onderworpen was, doch dat er op een gegeven moment het besef kwam dat verhuizen niet de oplossing was, aangezien zij steeds terug zouden geconfronteerd worden met geweld van de bendes die de*

meerderheid van El Salvador controleren. Bijgevolg zag verzoekende partij zich genoodzaakt om haar toevlucht te zoeken tot een ander land. Objectieve informatie toont bovendien aan dat verhuizen naar een andere wijk problemen met zich meebrengt indien deze wijk onder de controle staat van een rivaliserende bende als deze van de wijk van waar de persoon oorspronkelijk kwam. Bendes zullen nieuwkomers in de wijk dan ook steeds met argwaan bekijken en nieuwkomers lopen hierdoor méér risico om in hun vizier te komen (zie infra). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat, wanneer verzoekende partij geconfronteerd werd met het feit dat de verhuis naar de privékolonie geen soelaas bood, in zekere zin berustte in de situatie en trachtte te overleven binnen deze context door in de mate van het mogelijke te voldoen aan de eisen van de bende, met name de renta te betalen. Deze beslissing is alles behalve opmerkelijk te noemen, doch eerder 'normaal' gezien de specifieke context van El Salvador, laat staan dat deze als tegenstrijdig beschouwd zou kunnen worden. Door dit te stellen miskent verwerende partij de actuele situatie in El Salvador en getuigt zij van onvoldoende rekening te houden met deze situatie. Verzoekende partij verwijst eveneens naar haar verklaringen aangaande de vastgestelde schildklierkanker waarvoor zij geopereerd diende te worden, waardoor een eerder vertrek uit El Salvador bemoeilijkt werd. Doch is zij van mening dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vrees voor vervolging die zij koestert en de reeds ondergane daden van vervolging waarvan zij in het verleden slachtoffer werd. Met betrekking tot het lezen van het artikel eind 2018, waarin gesteld werd dat België internationale bescherming verleende aan personen afkomstig uit El Salvador, wenst verzoekende partij te verwijzen naar haar verklaringen en meent dat zij deze afdoende duidelijk zijn. Het is inderdaad zo dat zij, na het lezen van dit artikel, de mogelijkheid zag om in België internationale bescherming te verkrijgen en hierdoor een andere uitweg zag om haar leven in veiligheid te brengen. Het getuigt van een kortzichtige visie om te stellen dat verzoekende partij zich mogelijk nog steeds in El Salvador zou bevinden indien zij het artikel niet gelezen had, immers in dat geval had zij zich genoodzaakt gezien een andere oplossing te vinden. Het toeval wou nu éénmaal dat zij dit artikel had gelezen en hierdoor in samenspraak met haar moeder tot het besluit kwam dat het best was om deze piste te bewandelen in de hoop om haar leven te redden. Echter, omwille van omstandigheden onafhankelijk van haar wil (de vastgestelde schildklierkanker) bevond zij zich niet in de mogelijkheid om eerder de vlucht naar België te nemen. Over het zogenaamd laattijdig vertrekken uit El Salvador wordt later nog verder op ingegaan (zie infra). Door te stellen dat er geen dwingende nood was voor verzoekende partij om het land te verlaten en dat dit in fel contrast zou staan met de barre situatie die verzoekende partij beschreef, lijkt het alsof verwerende partij de harde realiteit van de talloze problemen in El Salvador met bendegegeweld (die bevestigd worden door objectieve bronnen) miskent of tracht te minimaliseren. Voor het overige volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en wenst zij te benadrukken dat zij inderdaad op geen enkel moment met zekerheid heeft geweten door welke bende zij precies werd afgeperst, aangezien er geen graffiti in het straatbeeld te zien was en de bendeleden waarmee zij in contact kwam geen zichtbare tatoeages op hun armen of hun gezicht hadden, doch dat zij wel met zekerheid weet dat het door twee verschillende bendes was aangezien haar in La Gloria verteld werd dat zij uit een rivaliserende regio kwam. Verzoekende partij is eveneens van mening dat dit gebrek aan kennis geen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid, zeker niet indien men de El Salvadoraanse context indachtig houdt. Voorts is verzoekende partij van mening dat al te gemakkelijk wordt overgegaan tot het ongeloofwaardig achten van het vluchtrelaas. De mening van verwerende partij is voornamelijk gebaseerd op haar veronderstelling dat verzoekende partij haar gedragingen niet zouden stroken met iemand die vervolging vreest (zie met betrekking tot de individualisatie van de vrees infra) en een aantal verwaarloosbare 'onwaarschijnlijkheden' en/of inconsistenties. De motivatie van verwerende partij is laakbaar, vermits zij op onvoldoende wijze ingaat op de verschillende vervolgingsgronden die werden ingeroepen door verzoekende partij, alsook het feit dat zij in het verleden reeds het slachtoffer was van bendegegeweld (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet).” Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog met betrekking tot de individualisatie van de vrees, die volgens hem een obstakel is voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag, en stelt dat een gegronde vrees voor vervolging het gevolg kan zijn van verschillende persoonlijke en algemene factoren en van omstandigheden die losstaan van de individuele verzoeker. Hij wijst er verder op dat NANSSEN in de reeds aangehaalde nota stelt dat ervaringen in het verleden al te vaak een doorslaggevende rol spelen (NANSSEN, *ibid.*, p. 36, 37, 38-40). Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen argumenteert verzoeker vervolgens dat een toekomstgericht onderzoek vereist is en stelt dat het UNHCR in zijn Note on Burden and Standard of Proof verduidelijkt dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus enigszins speculatief. Hij stelt dat het onderzoek van verwerende partij zich dus niet mag beperken tot een onderzoek naar de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoeker aangehaalde feiten maar ook het risico op toekomstige vervolging moet omvatten. Hij betoogt in dit verband dat “Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan.

Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast. In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als universiteitsstudent die reeds slachtoffer werd van afpersingen een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de situatie in El Salvador en het weigeren van het betalen van een renta indruist tegen de regels van de bendes." Verzoeker gaat vervolgens in op zijn profiel en de persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador en stelt dat hiervan wel degelijk sprake is voor personen met een gelijkaardig profiel als verzoeker, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. In het geval van verzoeker gaat het om het feit dat hij problemen zal ondervinden met bendeleden vanwege zijn profiel en de mogelijkheid dat hij beschouwd zal worden als een persoon die ingaat tegen de regels en het gezag van de bendes. Dergelijk profiel wordt beschreven in de COI Focus van 12 oktober 2020 (punt 4.1) en in de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016 (p. 28-30). Hij volhardt dan ook in zijn verklaringen en meent dat zijn risicoprofiel correspondeert met de door hem aangehaalde feiten en dat er sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging en een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer.

Met betrekking tot het risico bij terugkeer naar El Salvador citeert verzoeker uitvoerig uit: Human Rights Watch, *Deported to Danger United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020; NANSEN, Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, september 2021; UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, 15 maart 2016 en Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *El Salvador: Information Gathering Mission Report – Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*, September 2016; Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador*, 23 april 2018, A/HRC/38/39/Add.I. Hij betoogt in essentie dat Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord en ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht; dat volgens UNHCR Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar zijn door bendeleden en dat personen die gevlucht zijn omwille van specifieke problemen een bijzonder risico lopen; dat Salvadoranen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven niet meer bekend zijn met de ongeschreven regels opgelegd door de bendes en dat de bendes een gesofisticeerd communicatienetwerk hebben dat hen toelaat een ontheemde persoon binnen een korte tijdsspanne te lokaliseren.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing inzake het "laattijdig vertrek" van verzoeker uit El Salvador, stelt verzoeker dat verwerende partij er van uitgaat dat het gedrag van verzoeker er op wijst dat hij niet subjectief angstig is en dat dit het gevolg is van de redenering dat een gegronde vrees bestaat uit een objectieve en subjectieve component. Hij stelt evenwel dat niet kan verwacht worden dat individuen die een vrees voor vervolging koesteren zich op een eenvormige manier gedragen en reageren. Er moet rekening worden gehouden met individuele, contextuele en culturele elementen die de reactie van individuen op eenzelfde dreiging verschillend kunnen beïnvloeden. Onder verwijzing naar A. GOODS, *Anthropology and Expertise in the Asylum Courts*, Oxon, Routledge, 2013, p. 198 en J. HATHAWAY en M. FOSTER, *The Law of Refugee Status*, 2de ed., Cambridge, Cambridge University Press, 2014, p. 92, stelt verzoeker dat de subjectieve vrees geen relevantie heeft binnen het Vluchtelingenrecht en dat vrees betekent dat het eigenlijke risico toekomstgericht beoordeeld wordt. Verzoeker stelt vervolgens dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert hij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008). Verzoekende partij verwijst ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Verzoeker besluit dit onderdeel door te stellen dat uit het voorgaande volgt dat hij wel degelijk een persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet en dat de vervolgingsgrond in hoofddeorde politieke overtuiging is en in ondergeschikte orde het behoren tot een specifieke sociale groep van personen waarvan men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit van een bende.

In ondergeschikte orde vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat de bestreden beslissing in dit verband volgende wettelijke bepalingen en beginselen schendt: artikel 3 van het EVRM; artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). Hij betoogt vooreerst, na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, dat hij vanwege de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voert verzoeker aan dat de bronnen in de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus "*El Salvador. Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 en de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 niet eenstemming besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Hij vergelijkt de COI Focus van oktober 2020 met de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 (p. 6-7) en stelt dat het opvalt dat de recentere versie van de COI Focus beduidend minder uitgebreid ingaat op de aard van het geweld in El Salvador, zonder dat wordt aangetoond dat de aard van het geweld onderhevig is geweest aan veranderingen om deze omissie te verantwoorden en stelt dat het erop lijkt dat verwerende partij één en ander verzwijgt of niet langer aanhaalt om de wijze en aard van het geweld te minimaliseren. Hij stelt vervolgens dat er meerdere bronnen zijn die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en dat de motivering van de bestreden beslissing deze niet citeert waardoor ze lacunair en gebrekkig is. Verder stelt verzoeker dat er tal van andere bronnen bestaan die aantonen dat El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is waar geweld schering en inslag is en dat de aard van het geweld zowel gericht als willekeurig van aard is. Hij citeert vervolgens uit volgende bronnen: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017; Human Rights Watch, *El Salvador - Events of 2018*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019; World Population Review; en Iraq Body Count. Hij besluit hieruit dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde stelt verzoeker dat verwerende partij het relaas van verzoeker duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd, dat verzoeker opnieuw moet gehoord worden en dat de bestreden beslissing dan ook moet vernietigd worden zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asieliinstanties en verzoeker om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele identiteitskaart en paspoort neer en een kopie van zijn geboorteakte vergezeld van een origineel certificaat met betrekking tot de echtheid van de geboorteakte. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Salvadoraanse nationaliteit niet worden betwist door verwerende partij en dat er geen indicaties zijn dat verzoeker deze nationaliteit niet zou bezitten.

Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek ook een kopie van een bewijs van afbetaling van een lening voor van de Scotia Bank (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) op naam van R.S., O.I. dat blijkt zijn verklaringen door verzoeker wordt neergelegd om aan te tonen dat zijn moeder elke maand 263, 75 dollar moest betalen voor het huis dat zij gekocht had in de Residencia La Gloria (notities PO, p. 11). Hieruit kan blijken dat zijn moeder een lening aanging voor een huis op het erin aangegeven adres maar het document bevat verder geen informatie met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De medische documenten hebben blijkens de bestreden beslissing betrekking op verzoekers behandeling voor schildklierkanker. Dat verzoeker schildklierkanker heeft gehad, wordt niet betwist door verwerende partij en deze documenten zijn slechts relevant voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in de mate dat verzoeker verklaart dat zijn vertrek uit El Salvador werd uitgesteld omwille van deze ziekte en de vereiste behandeling.

De aangifte bij de politie dd. 18 augustus 2015 bevat, blijkens de vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de weergave van de aangifte van een diefstal door C.J.R.S., een tante van verzoeker, inzake feiten die zouden hebben plaatsgevonden op dezelfde datum om 4.30u 's ochtends (notities PO, p. 11). De aangifte heeft betrekking op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten maar hieruit kan niet blijken dat de Salvadoraanse autoriteiten onderzoek hebben verricht naar de aangegeven diefstal of verdere vaststellingen hieromtrent hebben gedaan, zodat dit document als dusdanig niet aantoont dat de erin beschreven feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan.

De door verzoeker bij de indiening van zijn verzoek neergelegde nieuwsberichten hebben betrekking op een aantal incidenten met bendeleden die zich onder meer in de wijk waar verzoeker woonde, hebben voorgedaan, maar hebben verder geen betrekking op de individuele problemen van verzoeker met bendeleden.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en gelezen in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met bedreigingen door bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus *Salvador: Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het

administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met benedeleden niet aannemelijk maakt.

4.3.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker enerzijds een klimaat schetst van constante bedreiging en afpersing door benedeleden in zowel Lourdes Colon waar hij woonde van mei 2016 tot februari 2017 (notities PO, p. 9) als in de privékolonie La Gloria, waar hij woonde van februari 2017 tot november 2019, maar anderzijds pas op 26 november 2019 El Salvador verliet. Dat verzoekers moeder maandelijks afgeperst werd en hij zelf daarbij ook meermaals met de dood bedreigd zou geweest zijn indien zij niet zouden betalen of niet aanwezig zijn als de benedeleden langskwamen en daaronder heel erg geleden zou hebben, is moeilijk te verzoenen met het feit dat hij drie jaar zou gewacht hebben alvorens te vertrekken. Dit is des te meer het geval nu uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij in 2018 een bericht las *“dat België mensen uit El Salvador asiel geeft”* (notities PO, p. 7-8), dit aan zijn moeder toonde en daarop beslist werd dat hij als eerste zou vertrekken, waarna *“begin 2019 begonnen we rond te kijken om zo snel mogelijk het land uit te kunnen”* (notities PO, p. 8). Zo de plannen op dat ogenblik nog weinig concreet waren, werden ze tijdelijk opgeborgen toen werd vastgesteld dat verzoeker aan schildklierkanker leed. Verzoeker verklaart hierover dat de diagnose schildklierkanker bij verzoeker werd gesteld eind februari, begin maart 2019 en dat *“Alles is gestopt. Ik kende de gezondheidssituatie niet in België, ik wist niet of ik hier recht had op een behandeling. Ik moest eerst genezen”* (notities PO, p. 8). De Raad minimaliseert geenszins de ernstige ziekte die verzoeker heeft gehad maar kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker en zijn moeder pas nadat werd vastgesteld dat hij genezen was, zijn vertrek naar België organiseerden. Verzoeker verklaart immers dat *“Dan in september zei de dokter dat ik genezen was. (...). En dan zijn we opnieuw beginnen plannen om naar België te komen. We hebben mijn paspoort afgehaald en we hebben vluchten gezocht sinds oktober om snel mogelijk naar hier te komen. En dus ben ik de 26ste november naar hier gekomen”* (notities PO, p. 8).

Minstens blijkt hieruit dat er voor verzoeker geen grote urgentie bestond om El Salvador en de voorgehouden bedreigingen door benedeleden te ontvluchten, nu hij in 2018 over de mogelijkheid las om in België bescherming te krijgen en uiteindelijk pas eind november El Salvador verliet. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat zijn moeder en familie niet onbemiddeld is. Volgens zijn verklaringen is zijn moeder orthodontist (notities PO, p. 5) en heeft zij in een gezondheidseenheid in Mejicanos en met een vriendin in een privékliniek gewerkt en konden zij een woning kopen in de bewaakte privé-kolonie La Gloria (notities PO, p. 6 en 10) en kostte het ticket naar België 1050 dollar (notities PO, p. 14). Verder stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen zijn moeder nog steeds in hetzelfde huis in La Gloria woont en dat zijn grootvader, na het overlijden van zijn echtgenote, bij zijn moeder is komen inwonen. Volgens zijn verklaringen betaalt zijn moeder nog steeds renta, blijven de benedeleden komen en vragen ze nog steeds op dezelfde gewelddadige manier het geld (notities PO, p. 14). Gevraagd waarom zij niet naar België komt, verklaart verzoeker dat dit in de eerste plaats te wijten is aan het feit dat zijn opa niet alleen kan blijven en niet kan reizen omdat hij geen goede gezondheid heeft, maar dat het de bedoeling is dat ze zo snel mogelijk naar hier komt, wat hij verder aan het onderzoeken is met zijn sociaal assistent (notities, PO, p. 14). Hoewel verzoeker aangaf dat het al in 2018 de bedoeling was dat zijn moeder hem zou volgen naar België, kan de Raad slechts vaststellen dat zij nog steeds op hetzelfde adres woont en dat ook zij, ondanks het feit dat zij als enige kostwinner en tandarts het voornaamste doelwit van de bendes zou zijn, in dezelfde wijk blijft wonen ook al zou zij al sinds 2016 onder voortdurende bedreigingen door verschillende bendes zijn afgeperst. Ook deze vaststelling staat in schril contrast met het beeld dat verzoeker ophangt van een situatie van constante en gewelddadige bedreigingen waaronder hij en zijn moeder zouden geleden hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker geen plausibele verklaring geeft voor de vaststelling dat hij al die tijd in El Salvador bleef en pas in oktober 2019 nadat hij genezen werd verklaard, concrete plannen maakte om naar België te komen en zelfs geen andere, snellere opties overwoog om het land te verlaten en dat zijn moeder tot op heden op hetzelfde adres woont in La Gloria. Gezien de professionele achtergrond van verzoekers moeder en het gegeven dat zij blijkbaar toch over enige financiële middelen beschikken, is het niet aannemelijk dat zij al die tijd op hetzelfde adres zou blijven wonen, indien zij daadwerkelijk constant op gewelddadige manier zou zijn afgeperst. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent ontkrachten. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot de algemene stelling dat het lijkt alsof verwerende partij de harde realiteit van de talloze problemen in El Salvador met bendegeweld, die bevestigd worden door objectieve bronnen, miskent of tracht te minimaliseren door te stellen dat er geen dwingende nood was voor verzoeker om het land te verlaten en dat dit in fel contrast zou staan met de barre situatie die verzoekende partij beschreef. Hoewel verzoekers relaas inderdaad beoordeeld moet worden in het licht van de objectieve informatie met betrekking tot de bendes in El Salvador en daaruit inderdaad blijkt dat afpersing door bendes veelvuldig voorkomt, komt het evenwel aan verzoeker toe om dit concreet aannemelijk te maken

in zijn individuele omstandigheden. De lange periode waarin deze afpersing zou hebben plaatsgevonden samen gelezen met het sociale milieu waarin verzoeker is opgegroeid en de professionele achtergrond van zijn moeder en de financiële middelen van zijn familie, zijn in dit opzicht wel degelijk relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid/aannemelijkheid van zijn verklaringen. Ook verzoekers betoog, dat het niet hoeft te verwonderen dat hij in zekere zin berustte in de situatie en trachtte te overleven toen hij vaststelde dat de verhuis naar een privékolonie geen soelaas biedt en dus maar verder de renta betaalde, kan niet overtuigen. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker blijkbaar op basis van een persartikel in 2018 besliste naar België te komen en nergens uit blijkt dat hij de mogelijkheid onderzocht heeft om naar een ander veilig land te vluchten terwijl gezien de ernst van zijn voorgehouden vrees verwacht kan worden dat hij zijn land zo snel mogelijk zou proberen te verlaten en naar gelijk welk land zou gaan waar hij veilig was voor de bendes.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat verwerende partij door er op te wijzen dat het merkwaardig is dat verzoeker zo lang wachtte om te vertrekken uit El Salvador er van uit gaat dat het gedrag van verzoeker er op wijst dat hij geen subjectieve vrees voor vervolging had en dat deze notie niet relevant is in de vluchtelingenrecht, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat verzoeker geen blijk geeft van een subjectieve vrees, maar wel omdat de aangevoerde feiten geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en verder omdat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt wordt door de vaststelling dat het lange wachten van verzoeker in tegenstrijd is met de situatie van constante bedreiging en afpersing die hij beschreef. Verzoekers betoog met betrekking tot het onterecht in aanmerking nemen van een subjectieve vrees is *in casu* bijgevolg niet relevant.

De Raad stelt vast dat de handelswijze en het getalm van verzoeker geenszins wijst op een hoogdringendheid voorafgaand aan zijn vertrek uit het land waar hij beweert een vrees te hebben voor zijn leven. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

Verder stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen door welke bende hij werd afgeperst en hij slechts vage verklaringen aflegt over de manier waarop de renta werd geïnd. Verzoeker verklaart dat de bende in La Gloria zichzelf nooit had voorgesteld en dat ze pas later wisten dat in La Gloria bende 18 aanwezig was (notities PO, p. 12) en dat hij, toen hij in Lourdes Colon woonde, nooit geweten heeft dat bende MS 13 er de controle had, maar dit pas te weten kwam toen de bendeleden in La Gloria hen zeiden dat ze uit een rivaliserende wijk kwamen (notities PO, p. 12, 10). Zoals hoger reeds opgemerkt, verklaarde verzoeker dat hij ongeveer 10 maanden in Lourdes Colon gewoond had. Verder verklaart verzoeker dat hij in 2016 aan zijn studies aan de universiteit begon en daarmee stopte in februari 2019 (notities PO, p. 4). Ook zijn moeder bleef al die tijd in beide wijken werken (notities PO, p. 6), wat impliceert dat zij zich op straat begaven en deelnamen aan het sociale leven. Dat hij niet zou geweten hebben toen hij in Lourdes Colon woonde, welke bende er de controle had en hen afperste is weinig aannemelijk nu redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij, indien zij daadwerkelijk werden afgeperst en zelfs indien zou aangenomen worden dat de bendeleden zich niet bekend maakten aan verzoeker en zijn moeder, zij minstens zouden trachten te achterhalen om welke bende het ging of minstens welke bende in hun wijk de controle had. Verder ging het volgens zijn verklaringen om constante afpersing gedurende verschillende jaren, waardoor het des te meer onaannemelijk is dat verzoeker niet met zekerheid weet te zeggen door welke bende zij werden afgeperst. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de meeste wijken de mensen weten welke bende aan de macht is. Hoewel het volgens de meeste geraadpleegde bronnen ook mogelijk is dat mensen niet weten wie achter de afpersing schuilgaat, bijvoorbeeld omdat zijn weinig buitenkomen en daarom niet weten welke bende hun wijk controleert (COI Focus, *El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces*, 30 april 2021 (p. 20-21), kan dit laatste in elk geval geen verklaring bieden, gelet op het gegeven dat verzoeker en zijn moeder al die tijd wel nog geregeld buitenkwamen.

Bovendien is het volstrekt onduidelijk hoe hij dan wel te weten kwam dat in La Gloria bende 18 aanwezig was. Hij verklaart immers dat *“ze hebben zich nooit voorgesteld, ze zeiden dat niet. Ons interesseerde het ook niet van welke bende dat ze waren, we wisten dat ze bendeleden waren”* (notities PO, p. 12). Hij stelt weliswaar dat ze pas later te weten kwamen dat ze van bende 18 waren en dat ze op die manier wisten dat in Lourdes Colon bende MS 13 aanwezig was omdat de bendeleden zeiden dat verzoeker en zijn moeder uit een rivaliserende wijk kwamen, maar uit zijn verklaringen kan niet blijken wanneer dat dan heeft plaatsgevonden en waarom hen dan plots wel werd meegedeeld dat het om bende 18 ging in La Gloria.

Dat er geen graffiti te zien was in het straatbeeld en de bendeleden geen zichtbare tatoeuages hadden, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift is in het licht van de beschikbare landeninformatie als dusdanig niet onmogelijk, nu het voorkomt dat bendeleden volgens de beschikbare landeninformatie geen zichtbare symbolen dragen om identificatie te vermijden (COI Focus, El Salvador. Veiligheidssituatie, 12 oktober 2020, p. 7 en COI Focus, El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces, 30 april 2021, p. 21). Dit is evenwel niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen nu dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het laattijdige vertrek uit El Salvador en zijn onwetendheid over de welke bende hen precies zou hebben afgeperst.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast verzoeker de beweerde afpersingen waarvan hij het slachtoffer zou geweest zijn in Lourdes Colon en La Gloria, gezien de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen en zijn onwetendheid inzake welke bende hem en zijn moeder zou hebben afgeperst, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

4.3.2. Verzoeker beroept zich tijdens het persoonlijk onderhoud ook op zijn vrees om gerekruteerd te worden door bendes in El Salvador. De Raad stelt vast dat ook hierover verzoekers verklaringen uiterst vaag zijn en hij deze vrees niet concreet aannemelijk maakt. Verzoeker verklaart weliswaar dat de mogelijkheid om gerekruteerd te worden, naast de algemene situatie, de directie aanleiding was op El Salvador te verlaten en dat iemand één keer zei dat “ze voor hem zouden komen”, maar dat hij niet precies meer weet wanneer hij dat zij “het was misschien in juni, juli of augustus 2019” (notities PO, p. 13-14). Dat hij één keer in die zin werd aangesproken, terwijl hij maandelijks in contact zou zijn gekomen met bendeleden die de renta kwamen ophalen, getuigt allerm minst van doorgedreven pogingen door bendes om verzoeker te rekruteren. Bovendien heeft verzoeker, als persoon die een universitaire opleiding volgde en wiens moeder tandarts is, allerm minst het profiel van de jongeren die volgens de beschikbare landeninformatie doorgaans het doelwit vormen van rekrutering door bendes, die zich vooral blijken te richten op jongeren uit sociaal achtergestelde milieus en ontwrichte gezinnen (COI Focus, “El Salvador. Veiligheidssituatie”, 12 oktober 2020, p. 18-19 en Key Issues affecting Youth in El Salvador en M.M. Siviatchi, “Making a Gang: Exporting US Criminal Capital tot El Salvador”, 11-12 (map landeninformatie). De bestreden beslissing motiveert dan ook op goede gronden het volgende met betrekking tot verzoekers vrees voor rekrutering door bendes in geval van terugkeer naar El Salvador: “U had ook aangehaald dat de bendeleden er toespelingen op maakten dat ze u zouden rekruteren. U beschreef het algemene gevaar voor jongeren in El Salvador: “Wat er ook belangrijk is is dat ook vooral jongeren in El Salvador gevaar lopen, omdat de bendes hen willen rekruteren. En als je niet wilt gerekruteerd worden, dan vermoorden ze je” (NPO, P.8). Dat risico was volgens u ook op u van toepassing: “Dat was de reden waarom ik nooit alleen naar buiten ging [...] Ik zou daar neen op zeggen en dan zou ik vermoord worden”; “Eigenlijk had ik daar 2 opties, ofwel dat ik vermoord werd, ofwel dat ik gerekruteerd werd door een bende” (NPO, P.8). Ondanks uw vele interacties met bendeleden – u betaalde immers maandelijks renta – bleven de rekruteringspogingen van de bendeleden zeer beperkt: “Soms zeiden ze dat ook al lachend tegen mij, maar ik antwoordde toen niet” (NPO, P.8); “Ze zeiden dat ook, vaak met niet zoveel woorden dat ik bij hen kon komen, dat ik voor hen kon zorgen” (NPO, P.13). Op 1 gelegenheid zou een bendelid u gezegd hebben dat ze “voor mij zouden komen”, hoewel die bedreiging niet hard werd gemaakt (NPO, P.14). Het is dan ook niet overtuigend dat de bende u echt wilde rekruteren. Gedurende ongeveer 2,5 jaar, vanaf het voorjaar van 2017 tot in het najaar van 2019, werd u op regelmatige basis bezocht door de bendeleden. Zij deden in die periode geen enkel concreet voorstel met betrekking tot een eventuele functie, en vermeldden vooral “lachend” of “met niet zoveel woorden” dat u tot de bende kon toetreden (zie supra). De bende zou de moeite niet hebben genomen om te zeggen tot welke u bende u dan zou toetreden, aangezien zij nooit zouden gezegd of getoond hebben tot welke bende zij behoorden (zie supra). U kon evenmin aannemelijk maken waarom de bendeleden u wilden rekruteren. Daarbij dient bovendien te worden opgemerkt dat uw leeftijd en sociale achtergrond niet binnen het doorsneeprofiel dat de bendes zouden rekruteren pasten (zie blauwe map, administratief dossier). Na uw vertrek uit El Salvador bleef uw moeder via het betalen van de renta nog in contact met de bendeleden, maar desondanks maakte u geen melding van eventuele negatieve reacties vanwege de bendeleden om het mislopen van uw rekrutering tot de bende.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging doet om deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen en maakt deze dan ook tot de zijne.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegend.

4.3.3. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in het buitenland en hij daardoor wordt geacht te beschikken over financiële middelen.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie waarop ook verzoekers zich beroepen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker werd afgeperst of anderszins ernstig bedreigd door bendes in Lourdes Colon en La Gloria, noch dat hij het doelwit is geweest of zal zijn van ernstige rekruteringspogingen. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou geïdoleerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden werd afgeperst of eerder anderszins ernstig bedreigd werd door bendes.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen worden aangehouden met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

De door verzoeker geciteerde landenrapporten inzake de risico's bij terugkeer zijn dezelfde als diegene waarop hierboven vermelde COI Focus inzake terugkeer is gebaseerd. Verzoeker toont met het louter citeren of benadrukken van bepaalde passages in deze rapporten niet aan dat de bovenstaande analyse niet accuraat zou zijn of dat de verkeerde conclusies zijn getrokken uit de beschikbare landeninformatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een risicoprofiel heeft als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen het gezag en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat dat hij de voorgehouden problemen met bendes met bendes in El Salvador, niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zal worden als persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van de criminele bende. Zoals in het verzoekschrift aangegeven is een risicoprofiel als dusdanig niet voldoende om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, en blijft een individuele beoordeling imperatief. Verder wijst de Raad er op dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker de beweerde afpersing niet aannemelijk maakt om de hierboven uiteengezette redenen zodat hij ook zijn profiel als “*universiteitsstudent die reeds het slachtoffer werd van afpersingen*” niet aantoont en geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoeker voert daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat hij een risicoprofiel zou hebben als persoon die zich verzet tegen het gezag en de regels van de bendes.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van de door hem aangevoerde feiten en op grond van zijn risicoprofiel een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar UNHCR *Guidelines*, dat hij in hoofdorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep kan dus niet dienstig worden aangevoerd.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden afpersing en risico van rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar El Salvador ernstige problemen met bendes riskeert omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; *El Salvador. Veiligheidssituatie*, 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *“El Salvador. Veiligheidssituatie”*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissing deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd uiteengezet en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met bendes in Lourdes Colon en La Gloria niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET